

Kunst en koper

DOOR: VINCENT VAN STIPDONK

Waarom kopen mensen een kunstwerk? Wat spreekt hen aan en welke plek krijgt het? En wat vindt de maker daarvan? Met drie kunstenaars nemen we een kijkje bij de kopers van hun werk.

KUNSTENAAR: TIJN NOORDENBOS
KOPER: WIM NINABER
KUNSTWERK: “ODE AAN DE KLOK” (ACRYL OP DOEK)

Dit kunstwerk is eigenlijk niet gekocht maar geruild. Dat was letterlijk “L'art pour l'art”, want saxofonist Wim Ninaber ruilde een optreden voor het werk. Tijdens de voorbespreking van een optreden in de Hypo KunstsUPERmarkt zag hij daar een schilderij van Tijn: ‘Een enorm paneel met een groot flatgebouw en een klein mannetje. Ik vond het erg mooi en vroeg Tijn wat hij er voor wilde hebben.’ Het kon voor een vriendenprijsje, maar uiteindelijk besloten ze tot een uitruil. Wim: ‘Ik heb de medemuzikanten vervolgens maar zelf betaald voor dat optreden.’

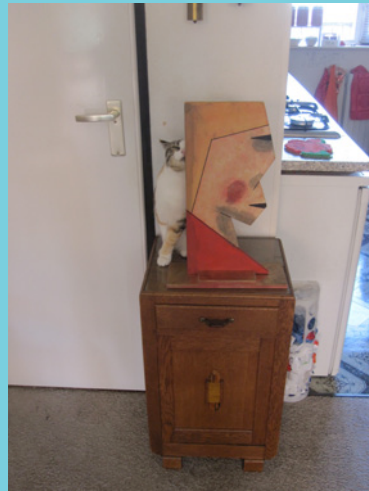
Boven zijn eettafel hangt nu echter een ander – betrekkelijk klein - schilderij van Tijn. Tijn twijfelt hoe het heet: ‘Eh..., mannencafé?’ Het enorme paneel bleek veel te groot voor Wims appartement en is toen weer geruild voor het nieuwe schilderij. ‘Het straalt eenzaamheid uit, daar hou ik van’, vertelt Wim. Tijn veert op: ‘Ja, dat treurig! Het is gewoon een ode aan café de Klok! Daar is het soms knettergezellig maar vaak hangt er een lamelendige sfeer met een partij onvoorstelbare losers.’ Wim relativeert: ‘Ik treed er vaak op en dan is het er wel gezellig.’ Tijn: ‘Mijn werk draait meestal om luxe-eenzaamheid: niet in je eentje op je kamertje verpieteren, maar in gezelschap alleen zijn. Ik schilder graag de banaliteit van het alledaagse. De treurigheid en verveling die de keerzijde van de welvaart zijn.’

Wim noemt Tijns stijl heel karakteristiek: ‘Het lijkt nergens anders op. Ik hou van dat hoekige.’ Dat wil niet zeggen dat Wims saxofoonspel ook hoekig is. Tijn: ‘Nee, Wim speelt juist soepel en sfeervol, bijna romantisch. Free-jazz, dat is

hoekig.’ Wim: ‘Ik doe dat wel hoor, maar bij optredens speel ik meestal lyrisch en warm. Ergens hou je rekening met je publiek.’ Ook Tijn denkt daar wel aan: ‘Kleinere werken verkopen sneller. Maar zo’n lel van een plaat werkt gewoon lekker, anders wordt het zo priegelig.’ Hij hoeft niet van zijn werk te leven. ‘Als dat wel zo zou zijn, zou ik wel kleiner werk maken. Die silhouet-koppen zijn wél een commerciële truc. Daarvan wilde ik er gewoon minstens tien verkopen en dat is gelukt.’ Ook Wim heeft zo’n kop van Tijn gekocht: ‘Die kop was mooi, goedkoop en past ook nog eens bij het schilderij.’ Wims poes geeft dat werk gretig kopjes.

Voor beide mannen is een grote omzet niet belangrijk, integendeel. Tijn: ‘Het is fijn als iemand je creatieve uiting mooi vindt, maar bij een groot succes ontstaat snel de intentie om er veel

geld aan te verdienen en dan slaat het dood.’ Wim stemt in: ‘Als je iets aparts maakt, wil je eigenlijk niet dat het voor een grote groep is. Als iedereen het mooi vindt, is het niet zo bijzonder meer.’

KUNSTENAAR: CAMIELA WARRING

KOPER: ANNE RIJNDERS

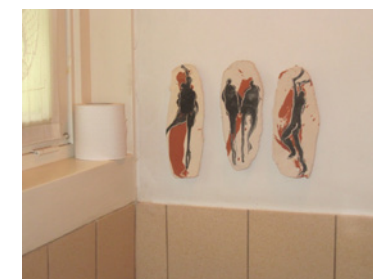
KUNSTWERK: “VERLOREN VOORWERPEN” (KERAMIEK)

‘Ik heb ook werk van je op het toilet hangen, ik hoop dat je dat niet erg vindt.’

Al in de hal van huize Rijnders stuiten we op werk van Camiela Warringa. Aan een blauw leren koordje hangt een reeks kleine keramische vormen. Het waren losse objecten maar Anne Rijnders heeft deze manier bedacht om ze passend te presenteren.

Anne kocht het werk bij DOK op een tentoonstelling ter ere van 25 jaar Galerie Terra. Camiela: ‘Ik maak tegenwoordig eigenlijk vooral schilderijen, maar voor die tentoonstelling werd ik gevraagd om weer iets met keramiek te doen. Toen kwam ik op het idee om de randen van het werk te laten zien. Als je met klei werkt heb je altijd veel restmateriaal: rolletjes, plakjes, vreemde vormen. Die heb ik bewaard en “verloren voorwerpen” genoemd.’

Het huis bevat veel kunst, van allerlei kunstenaars. Ook is er werk van Anne en Jan Rijnders, beiden zelf ook kunstenaar. Op de eettafel ligt - op twee verweerde plankjes - een door Camiela geboetseerd mannetje. Het mannetje blijkt een ongelukje. Camiela maakte het voor haar serie kleine figuurtjes (zie www.route111.nl), maar het viel om tijdens het maken. Anne: ‘Nu rust het op de plankjes waarop mijn moeder vroeger haar wol oprolde.’ Verontschuldigd zegt ze: ‘Ik heb ook werk van je op het toilet hangen, ik hoop dat je dat niet erg vindt. Toen ik hoorde dat je kwam heb ik er even over gedacht om het snel ergens anders op

te hangen, maar het hóórt daar en het hangt er prachtig.’ Camiela (geruststellend): ‘Ze horen waar jij ze mooi vindt.’

In het toilet hangen drie handgevormde tabletten met dansende figuurtjes. ‘Ze passen zo prachtig bij het oude borduurwerk in het raampje waar ook een danseres op staat’, zegt Anne, ‘het is gestold gevoel. Spelenderwijs, zonder pretenties maar toch niet pretentieloos.’ Camiela: ‘Mijn werk is niet beheerst. Ik ga aan de slag zonder vooraf te denken. Ik zoek wel een grens om naar toe te werken, maar ik blijf openstaan voor wat er onder mijn handen ontstaat. Als je iets van te voren gaat bedenken is het niet meer interessant, dan kom je niet op nieuwe dingen.’ Anne beaamt dit: ‘Toen ik een keer zo’n bijzonder gevormd objectje kocht, vroeg Camiela mij wat ik er mee ging doen. Toen zei ik: dat weet ik niet, dat komt vanzelf.’

Anne: ‘We kopen vaak kunst via de kunstkoopregelingen van DOK en Terra, maar we wonen in een kleine ruimte en dat beperkt wat we kunnen kopen.’ Enkele planken aan de muur staan vol met flesjes en kleine (kunst) voorwerpen. Eronder staat een kastje met enkele kaarsen, bijna een altaar

voor de kunst. Maar kunst is niet heilig voor Anne: ‘Onze kleinzoon van 2,5 heeft wel eens wat gebroken. Dat is dan zo, er moet ook geleefd worden.’

KUNSTENAAR: WINNIE DE KEIZER
KOPER: ERIC BURGERS
KUNSTWERK: “DRAADMAN SIGAARROOKT”
EN “DRAADMAN KUNSTSCHILDERT”
(‘MIXED MEDIA’)

Draadman koorddanst, basketbalspeelt, museumbezoekt, sportvist en discodanst ook met verve.

Eric Burgers huurt als zelfstandig tektschrijver een werkkamer bij Lijm & Cultuur aan de Rotterdamseweg. 'Ons huis is niet ruim en rustig genoeg.' In de fraaie historische gebouwen zijn allerlei creatieve clubs en bedrijfjes gehuisvest. 'Dat geeft een prettige sfeer. Je bent er niet helemaal alleen en kunt soms samenwerken.'

Voor zijn werkkamer kocht hij twee Draadmannen van Winnie de Keizer. Eric en Winnie kennen elkaar van hun vrijwilligerswerk bij Filmhuis Lumen. Via LinkedIn stuurt Winnie regelmatig mails over nieuw werk. In de Hypo KunstsUPERmarkt zag Eric de Draadmannen in het echt, 'met dezelfde kleuren en dezelfde parketvloer als in mijn kantoor.' Eric speelt zelf een beetje gitaar en wilde ook graag Draadman gitaarspeelt, maar die was net verkocht. Hij sigaarrookt niet, maar de pose spreekt hem aan: 'Draadman neemt rust en geniet.' Eric kunstschildert evenmin, maar herkent daarin de creatieve activiteit. De twee werken staan dus symbool voor relaxen en werken.

Eric: 'Het is kunst met een knipoog. Daar houd ik wel van en deze twee afbeeldingen passen goed bij mijn werkplek. Ik wilde het strak houden en toch persoonlijk maken.' Winnie: 'Het is ook een taalspelletje, dat zal Eric ook aanspreken. Ik noem het niet Draadman rookt sigaar, maar Draadman sigaarrookt.'

'Draadman is bijna een stripheld, maar door de gekozen materialen en de abstracte vorm wordt het geen cartoon. Hij lijkt me een anti-held', vertelt Eric. Winnie (enthousiast): 'Dat is precies de bedoeling! Ik wilde dat mensen zich met hem kunnen identificeren. Hij heeft iets onbehulpens, als een personage uit films van Tati. Draadman doet de dingen vaak een beetje uit balans. Als hij muurschildert zie je hem bijna van de ladder vallen. Het is moeilijk maar heel leuk om dat met een draadje uit te beelden.'

Eric: 'Zijn hele wezen is maar één draadje, dat maakt hem heel kwetsbaar. Even trekken en hij is weg.' Winnie: 'Als je onbeholpen bent, ben je heel kwetsbaar, ook in het echt.'

Eric vult aan: 'Maar hij doet wel heel veel!' Inmiddels heeft Winnie er 11 gemaakt: Draadman koorddanst, basketbalspeelt, museumbezoekt, sportvist en discodanst bijvoorbeeld ook met verve. Eric vindt het mooi dat Draadman zo groeit. 'Hoe meer er komen, hoe meer je van hem weet. Hij bouwt zo een karakter op.'

Winnie: 'Ik hou van grapjes, zoals het schilderij "Het meisje met de beugel" van René Jacobs als parodie op Vermeers "Meisje met de parel." In Nederland moet kunst wringen, schuren en verontrusten. Maar het is ook prachtig als je er om kunt lachen.' Eric probeert het nog eens: 'Ik zou toch graag Draadman gitaarspeelt hebben', maar Winnie is resoluut: 'Ik maak geen productie. Het moet origineel blijven, anders zou het geen grap meer zijn.'

GALERIE 38CC

Expositie Ali Rashid schilderijen

Openingstijden
 Zaterdag 8 en zondag 9 oktober
 13.00 - 17.00 uur

Tijdens 16de Delftse Atelierroute
 Zaterdag 8 en zondag 9 oktober
 11.00 - 17.00 uur

Tijdens Delftse Museumnacht
 Vrijdag 28 oktober
 20.00 - 01.00 uur

Verder iedere zondag t/m 27 november
 13.00 - 17.00 uur

Rotterdamseweg 1 - 2628 AH Delft
 015 - 257 38 92
info@galeriemeijenmeij.nl
www.galeriemeijenmeij.nl

